

ser maatte blive mindre end den Overlevelsesrente, som de paagældende Interessesenter havde været pligtige til, i Forhold til deres Gager, at sikkre deres Enker i Livrentes- og Forsørgelsesanstalten af 1842, skulle de nævnte Interessesenter dog være fritagne for at tilsikre deres Husfruer det manglende Beløb i den omtalte Anstalt.

Derfor nogen af de nævnte Fonds ophæves, tilfalder den Formue, som maatte være tilovers, efter at samtlige Fondets Forpligtelser ere fyldestgjorte, Theatrets Understøttelsesfond."

Til § 34.

c) Paragraphen udgaaer.

Til § 36.

d) 8de—9de Linie: For: "(§ 33) og . . . . . Fond" sættes: "saavel som Chorpenfionsfondets og det private Pensionfondets Formue, naar nogen af disse Kasser eller Fonds".

10de Linie: For: "§§ 31 og 32" sættes "§ 31".

11te Linie: de Ord: "og Chorpenfionsfondets Formue" udgaae.

Mindretallet (M. C. Hansen, Høgsbro, Møllen og Zahle) kan ikke tiltræde det forelagte Forslag.

Anledningen til den nedsatte Commission angaaende det kgl. Theaters oeconomicke Forhold var som bekendt de Forhandlinger, der i næstforrige Rigsdagssamling førtes derom og fornemmelig om Størrelsen af det Beløb, som under vore forandrede finansielle Forhold burde af Statskassen anvendes i dette Diemed. Da det viste sig nødvendigt, baade at beholde Krigsskatten paa Vareindførslen og Brænderidriften og at paalægge en overordentlig Skat, var det naturligt, at mange Medlemmer af Rigsdagen henvendte deres Opmærksomhed paa Statsudgifter, hvor en Besparelse mulig kunde finde Sted. Det laa da blandt Andet nær at søge en Ordning af Theatrets oeconomicke Forhold, hvorved Tilskudet til det blev stillet i et passende Forhold til dem, der ydes til andre aandelige Formaalets Fremme og til Statens hele forandrede Stilling, saa at

man ikke blot sikredes mod det idelige Efterkrav til Statskassen, der fremkom snart paa een Maade og snart paa en anden, men tillige saa at det aarlige Tilskud blev yderligere nedsat. Hvorvel nemlig en Deel af Theatrets Virksomhed kan siges at støtte vor nationale Udvikling og vor dramatiske Litteratur og som saadan fortjener en særlig Understøttelse, gives der andre Kunstarter ved det, som nærmest maa siges at fremme almindelig Kunstnydelse, og mod hvilke Staten derfor i en mindre Grad maa føle sig forpligtet. Dgsaa fortjente det Overveelse, om ikke Theatrets Virksomhed vilde lykkes bedre, naar den stillede i et friere Forhold til Staten, og om denne ikke tillige derved vilde lettere kunne sikkre sig sit Formaalets Opfyldelse, end naar den selv ene skulde styre den hele Virksomhed. Commissionens Arbejde synes os imidlertid i disse Henseender ikke tilfredsstillende. Det har allfor meget forudsat, at Theatrets Forhold til Staten i det Væsentlige skulde blive det samme som hidtil, ja det har endog gjort det vanskeliggere end nogeninde at komme til en anden Ordning, ved at foreslaae den nuværende optagen i den almindelige Lovgivning, istedetfor at den hidtil kun var en Bevillingsafgag. Det har heller ikke formaaet at stille nogen Besparelse for Statskassen i Udsigt, men tværtimod en forøget Udgift. Med det fastsatte aarlige Tilskud og Pensionretten skulde det vel nemlig forblive ved de nugældende Bestemmelser; men istedetfor det aarlig bevilgede Tilskud til Sædomskrivnings-tillæget skulde der træde en Eftergivelse af den hele Gjæld til Sorø Academi, og desuden skulde der ydes nye og betydelige Tilskud til en heelt ny Bygning. Endelig er det saalidet lykkes at sikkre Statskassen mod Efterkrav, at det efter Lovforslaget mindre end nogeninde kan være Tvivl underkastet, at det er Staten, som har at bære alle Følgerne af en ufördeelagtig Drift af Theatret, saa at det aarlige Tilskud af 50,000 Rd. bliver at betragte ikke som det høieste, hvortil Staten er forpligtet, men tværtimod som det mindste, der hvert Aar skal ydes og meget let kan blive overfredet. Dertil kommer, at dette